

Нѣ освѣнь това значение *караѣ* има и друго значение въ нашъ ѳазыкъ кое е: *гълѣж*, *говорѣж* *высоко*, *вытамъ* и проч. п. р. *не ся карайте* казваме на чѣловѣцы, кои ся сѣ свадилы та гълѣжть и выжѣть; това исто значение, т. е. *высоко говорити*, има и въ вышепомянѣтаѣ заидскѣ молитвѣ рѣчь та *hanka-rayeti* = *ха-на-караѣамы*, та за това ѣж тѣлкуваме: *nous invoquons* = вѣзываѣамы или велегласно чѣтемы молитвѣ и проч.

Отъ той-чи же корень *кар* отъ кого проѣзхождѣть множество рѣчы въ много ѳазыцы, на самскрытъ ѳазыкъ ся находитъ рѣчь та: *kāru* = *кару*, въ пѣснѣхъ на Вѣды тѣ, и значи: *celui qui chante les louanges des dieux* = онъ-зи кой пѣе (вѣзпѣва) похвалы тѣ боговъ; а буквално та рѣчь *кару* значи: *celui qui s'égie* = онъ-зи кой выка. Ныне сме увѣрени чѣ това тѣкованіе на рѣчь тѣ *ха-на-караѣамы* е само то истинно и необоримо.

Забѣлѣшка. Въ сичкы тѣ ѳарѣѣанскы ѳазыцы, какъ то гы днѣсь назоваважъ учени тѣ, вмѣсту прѣжно то индоевропѣйскы, отъ той-зи корень *кар*, проѣзхождѣть множество рѣчы въ кои ся находитъ значение то выкати. Въ рѣчь тѣ нѣмскѣ кирхе, сѣ измѣненіе то на буквѣ тѣ *k* въ *ч*, и на *x* въ *k*, болгарское чѣрква, кореное е кир. Въ старогрыцко то *κῆρυξ* = *кликачь*, въ франц. *crier*, и въ другы много, се ся вижда истое коренно. Забѣлѣжительно е чѣ и турецкое чар = *выкай*, се отъ него корень е сѣ промѣненіе то на *k* въ *ч*. На болгарскы освѣнь *караѣ*, въ това значение, имама и рѣчь тѣ *крѣштѣж* = *выкамъ*, *крѣсакъ* = *выкъ*, а въ рѣчь тѣ *кликачь* = *выкачь* се истыѣ корень ся види *крикачь*, буква та *р* измѣнена на *л*, какъ то и въ рѣчь тѣ *клепало*, кое е *крепало*. А това измѣненіе е свойствено болгарскому ѳазыку, какъ то и самскрытому.

Uzayirana, ныне чѣтеме *уз-ѳарана*, *узарана*, зашто то таѣ рѣчь е сѣставена отъ прѣдлога *уз*, кой е равенъ сѣ прѣдлога *ут* или *отъ*, и кой е сѣшты на самскрытъ и на нашъ ѳазыкъ; и отъ рѣчь тѣ *ѳара* или *ара*, коѣ значи на болгарскы *свѣтлость*, *свѣтлина*. На много мѣста въ Българѣѣ казважъ: *ѳара та* или *ара та истече* т. е. свѣтлина та ся поѣави; а коѣ гори надалѣчь огнь и избыва свѣтлость, казважъ: *ѳара голѣма ся види* т. е. свѣтлина голѣма. Въ рѣчь тѣ же *Зара*, кату отдѣлимъ прѣдлога *за*, кой въ старость ся е писалъ *за-ара*, остава чистаѣа рѣчь *ара* и ублагозвучено *ѳара*, што-то таѣ рѣчь *уз-арана* ил *узаѳарана* остала е чиста въ болгарскы уста и до днѣсь тѣѣ какъ то ся вижда и въ молитвѣ тѣ *Иснѣж*. Народа болгарскы въ говору си въ общѣ казва *ут*, а нѣ *отъ*, какъ то е въ писменнѣѣ ѳазыкъ, и *уз* вмѣсту писменое *из*, нѣ то не е тѣѣ общто какъ то *ут*. П. р. *ут днѣ иднѣшъ*, и *узбрѣжъ*, *узбрѣдо* и др., окончаніе то же *на*, што ся додава на ѳарѣѣанскы ѳазыкъ на множество рѣчы, какъ то и *та* и друг., тѣѣ сѣж свойственны сѣшто и болгарскому ѳазыку. П. р. *вечаръ*, *вечерна* и *вечернѣа* ублагозвучено; *утро* или *ютро*, *утрѣна* или *утрѣнѣа*; *зара*, *зарана* и сѣ прѣдлога *уз*, *уз-арана*; *добро*, *добрина* и *доброта*; *топло*, *топлина* и *топлота*; *свѣтло*, *свѣтлота* и *свѣтлина* и др. много, штото ныне тука моѣиме двойно да тѣлкуваме